

[Bertel Dahlgaard.]

foreligger et problem. Vi så også, at den tidligere finansminister, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, i fjor foreslog en nydannelse i lovgivningen på dette område, og folketinget må nu finde frem til en forvarlig løsning.

I sin fremsættelsestale udtalte den højtærede finansminister, at han gerne ville have udformet sine indkomstskatteforslag på en sådan måde, at han havde kunnet opfylde ønsket om at bevare skattefradragsretten fuldtud, men at det ikke havde været ham muligt, fordi han i så fald ikke kunne opnå den nedsættelse af beskatningen af en opnået merindtægt eller af mellemindtægterne, som er foreslået, men ministeren føjede til, at hvis det under forhandlingerne her i tinget skulle vise sig, at man uden en ændring af skattefradragsreglen kan opnå disse store og fordelagtige ændringer i skatteudskrivningen, ville forslag i den retning ikke møde modstand hos regeringen. Det er efter min mening en klog udtalelse som i og for sig fæstner det indtryk, at finansministeren er en fornuftig mand.

Rent ud sagt har kravet om skattefradragsrettens bortfald i socialdemokratiets varetægt gennem årene ført en meget omtumlet tilværelse. Det begyndte, såvidt jeg husker, med, at den tidligere finansminister, den nuværende udenrigsminister, ved et studentermøde på Ryslinge Højskole i 1948 proklamerede, at nu skulle retten til alt skattefradrag bortfalde. Jeg tillod mig på mødet at give ministeren det venskabelige råd at tænke sagen igennem i ro og mag endnu en gang. Jeg tror, det førte til, at ministeren under en senere forhandling her i tinget erkendte, at der måske nok kunne gives gode og saglige grunde for, at fradragsretten i hvert fald bevaredes for kommuneskattens vedkommende. Diskussionen gik så videre i de følgende år, indtil der forud for efterårsvalget i 1953 skete en eksplosion i sagen, idet den nuværende udenrigsminister på et møde i september udtalte, at han mente, man kunne foretage en

ændring ved at fastsætte en maksimumsgrænse for fradrag af betalt skat, og at han ikke havde noget imod at drøfte, om denne maksimumsgrænse skulle være 4 000, 6 000 eller 8 000 kr. I fortsættelse heraf sagde den nuværende højtærede statsminister i radioen aftenen før valget, at socialdemokratiet foreslog, at betalt skat indtil 6 000 kr. skulle kunne trækkes fra i selvangivelsen. Det var ikke tiltalende, at et sådant forslag kunne fremsættes, idet det faktisk gik ud på at sige til befolkningen: alle I, der ikke betaler over 6 000 kr. i skat, kan være ganske rolige, thi bortfaldet af skattefradragsretten skal ikke ramme jer. D. v. s. at man ikke skulle kunne ramme de 95 pct. af befolkningen. Det var en meget kedelig udtalelse, fordi alle kyndige vidste, at dette løfte ikke kunne fastholdes efter valgdagen. Det ville betyde, at alt det, man havde sagt om den gunstige virkning af skattefradragsreglens bortfald, nemlig at skatten kunne nedsættes for merindtægter, dermed også faldt bort, men det sagde man ikke noget om.

Det måtte være indlysende, at en finansminister som den nuværende, der nødvendigvis på dette punkt må have sin nationaløkonomiske samvittighed i orden, ikke kunne stå inde for noget sådant, og derfor indeholder det foreliggende forslag også bestemmelsen om, at al skattefradragsret for statsskattens vedkommende skal bortfalde, så følgen heraf kan blive, at skatten for merindkomster det første år kan nedsættes. Nu ved finansministeren, at forslaget om skattefradragsrettens bortfald ikke kan vedtages her i folketinget, og derfor er det, han meget klogt og følgerigtigt siger, at dersom der kan påvises en måde, på hvilken skatten af merindtægter kan nedsættes, samtidig med at skattefradragsretten bevares, har han ikke noget derimod. Det er udmerket. Det er en ren skatteteknisk opgave, der her foreligger, som jeg er sikker på kan løses med god vilje og fælles hjælp, og så får det hele jo nok en fornuftig udgang, blot man så i den mellemliggende tid kan und-